

SLADKÝ ŽIVOT

A woman in a red dress is sitting on a man's lap on a black leather tufted sofa. The man is wearing a dark jacket and a light shirt. They are in a dimly lit room with bokeh light effects in the background.

Cathy Williamsová
Tvrdohlavá
Australanka

CATHY WILLIAMSOVÁ

TVRDOHLAVÁ
AUSTRALANKA

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

únor je sice nejkratší měsíc v roce, ale letos ho máme o den delší. A co je lepšího na dlouhé zimní večery než romantika a snění!

Tentokrát se sešly příběhy, v nichž hrdinové spolu stráví vášnivou noc, která ovšem nezůstane bez následků... a každý se s tím vypořádá po svém.

Chloe zažije Únos na karibský ostrov, ale nakonec zjistí, že to není tak špatné. Hannah zaplatí svou Cenu za vášně, a je na ní, aby svého vyvoleného přesvědčila, že manželství za to stojí. Podaří se Leovi získat od Tvrdohlavé Australanky Maddie to, po čem tak touží? Ava se má stát Giannisovou Milenkou na jeden večer, ale nakonec s ním zůstane už navždy. Kdo by nechtěl prožít vášnivou Noc v Saint Rémy stejně jako Audrey? A jak dlouho zůstane Cristina v Pevnosti na ostrově? To všechno zjistíte, až si přečtete knížky, které jsem pro Vás připravil na únor v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

A jedna rada nakonec: „Jak si udržet hezké manželství? Myslím, že to chce především velkou dávkou tolerance. Skoro bych řekl, že láska je dar, který dostanete a tolerance způsob, jak si ji zachovat. Je to iluzorní představa, že se vám podaří toho druhého změnit. Nezměníte ho, stejně jako nezměníte sebe. Každý z nás je v podstatě nesnesitelný, ale s tím je třeba žít. Takže jediná šance je zvyknout si na to a být rád, že se našel takový blázen, co si zvykl na Vás.“ (Marek Eben).

S láskou,

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

**TVRDOHLAVÁ
AUSTRALANKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's One-Night Consequence

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4857-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4858-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4859-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Leo Conti seděl na zadním sedadle svého šoférem řízeného vozu a z diskrétní vzdálenosti s požitkem obhlížel budovu, která dominovala dublinské ulici lemované stromořadím. Výtečná lokalita, velikost právě tak akorát. Obchodní dům navíc nesl všechny známky opotřebení, které signalizovaly, že se sotva drží nad vodou.

Leo si v duchu zamnul ruce. Bylo to lepší, než čekal.

Jednalo se o obchoďák, který se jeho děda snažil přes padesát let získat. Pokaždé, když už se zdálo, že ho má na dosah, znovu mu unikl.

Benito Conti vlastnil rozsáhlou síť nákupních středisek po celém světě, avšak právě tento obchodní dům se mu pokaždé vzdálil, jako by se mu vysmíval.

Lea vychovávali prarodiče od jeho osmi let, takže měl o dědově marné touze velmi dobrý přehled. Nikdy nepochopil, proč to dědeček prostě nevzdá, jenže... Když vás podvede nejlepší přítel, zanechá to ve vašich ústech hořkou pachutí, které se za každou cenu snažíte zbavit. A to byl právě dědečkův případ.

Leo byl léta svědkem, jak se starý muž pokouší odkoupit svůj vysněný obchodní dům od Tommase Galla. Bezvýsledně.

„Raději ho nechá zchátrat, a *pak* mi ho teprve

prodá,“ brblal Benito. „Jako bych to viděl přímo před sebou! Je až příliš hrdý... A že se ten dům jednou rozpadne, na to dám jed! Tommaso je vášnivý pijan a hazardní hráč. Peníze mu už celá desetiletí protékají mezi prsty... Kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp! Ten chlap nemá ani tušení, co je to čest.“

Čest, napadlo Lea, když si teď dědova slova znovu vybavoval, je iracionální emoce, která vede ke zbytečným komplikacím.

S očima stále upřenýma na chátrající budovu se Leo naklonil k šoférovi.

„Dej si pauzu, Jamesi,“ poručil mu. „Kup si třeba někde něco pořádného k jídlu. Nemusíš do sebe pořád cpát jen fast food. Nesvědčí ti to. Až tady budu hotový, zavolám ti, abys mě vyzvedl.“

„Budete to tu dnes kupovat, šéfe?“

Přes Leův obličej přelétl lehký úsměv. Zachytil šoférův pohled ve zpětném zrcátku. James Cure – řidič, poskok a bývalý zlodějíček – byl jedním z mála lidí, kterým by Leo bez váhání svěřil svůj život.

„Nejdřív se tu trochu porozhlédnu,“ odpověděl a otevřel dveře, čímž do vnitřku klimatizovaného vozu pustil závan rozpáleného letního vzduchu. „Samozřejmě inkognito, abych dopředu věděl, kolik bych mohl nabídnout. Ovšem z toho, co vidím, je mi jasné, že stařík po sobě zanechal v podobě téhle budovy jen přítěž. Nový majitel se jí bude určitě chtít zbavit dřív, než se v obchodních kruzích začne mluvit o její faktické neprodejnosti.“

Leo neměl ani ponětí, kdo obchodák nyní vlastní. Netušil ani, že Tommaso Gallo se s ním chtěl ani ne před měsícem setkat, jenže dědeček ho povolal zpět do Hong Kongu, takže ze schůzky sešlo a Tommaso svůj obchodní dům prodal někomu jinému.

„A teď už jed,“ ukončil Leo konverzaci se šoférem. „Cestou za salátem se můžeš poohlédnout po

nějakém bazaru, kde bys mohl odlehčit všem těm zlatým prstenům a řetězům, kterými jsi ověšený. Nedá se na to dívat,“ zavtipkoval. „To ti ještě nikdo neřekl, že se to už dávno nenosí?“

James obrátil oči v sloup, pak se usmál a konečně odjel.

Leo v dobré náladě vykročil k otočným dveřím obchodního domu a přidal se k hrstce vycházejících a vycházejících zákazníků. Bylo sobotní ráno, které lidé obyčejně využívali k nákupům. To, že se jich tu vyskytoval tak nízký počet, svědčilo o žalostném stavu obchodáku. Ne, skutečně si nevedl dobře.

Čtyři patra betonu a skla, která špěla ke svému zániku. Leo v duchu snížil cenu o několik stovek tisíc. Znovu si v duchu zamnul ruce.

Napadlo ho, že dědečka by to jistě potěšilo. Tato budova mu měla patřit už před padesáti lety, kdyby ovšem Tommaso Gallo dostal svému slibu. Teď by jí děda získal za pakatel a snad by konečně pocítil spravedlivé zadostiučinění.

Leo prošel dveřmi a vydal se k plánku budovy, umístěnému hned vedle pojízdných schodů. Cestou si znovu v hlavě omílal historku o neprominutelné zradě, s níž vyrůstal.

Dva přátelé – oba původem z Itálie, oba stejně nadaní a pevně odhodlaní udělat štěstí v zaslíbené zemi – Irsku. Jeden malý, zruinovaný obchůdek, na prodej za směšnou cenu. Tommaso s Benitem brzy pochopili, že úspěch se hned tak nedostaví. Poznali, že bude trvat ještě mnoho let, než se obchod rozšíří i do této zapomenuté části města. Komu by se chtělo čekat?

Mohli do toho jít oba, jenže se místo toho po mnoha skleničkách tvrdého alkoholu rozhodli, že si hodí mincí a kdo vyhraje, bere všechno. Potřásli si na to rukou a Benito vyhrál, jenže neměl ani tušení, že než

dá dohromady obnos potřebný ke koupi, jeho „přítel“ mu budoucí lukrativní místo za jeho zády vyfoukne.

Zahořklý Benito se stáhl do Londýna, kde se časem zmohl a vybudoval velkolepou a úspěšnou síť obchodních domů. Nikdy však Tommasovi jeho podlou zradu neodpustil. Stejně tak ho ani na chvíli nepřesla palčivá touha po obchoďáku, o který ho jeho bývalý přítel připravil, ačkoliv byl natolik bohatý, že ho vůbec nepotřeboval.

Leo věděl, že kdyby skutečně chtěl, mohl dědečka přesvědčit, že na nějakém zchátralém obchoďáku dávno nezáleží, jenže ho měl skutečně rád. I když nevěřil na city, dovedl se vžít do jeho situace a chápal, že zrada dovede citelně bolet třeba po celý zbytek života.

Navíc se časem ukázalo, že koupě obchodního domu v kdysi zapomenuté části města je v Leově zájmu. Dublin se rozrůstal, byl v kurzu. Rozšíření portfolia o obchoďák právě v tomto městě se stalo prestižní záležitostí i pro Lea. Dopředu se s dědečkem dohodl, že jakmile se obchodní dům stane majetkem jejich rodiny, může si s ním Leo dělat, co bude chtít – pod jednou podmínkou. Ponese místo jména Gallo přízvisko Conti a nebude v něm provádět žádné větší změny.

Leo s tím nesouhlasil. Nepřipadalo mu to praktické. Chtěl, aby směl za koupi zaplatit sám, čímž by se tomu vyhnul. Sentiment rozhodně nebyla jeho parketa. Důvod, proč po obchodním domě toužil, byl mnohem prozaičtější. Už dávno zamýšlel podnikat i v Dublinu, avšak doposud nenašel vhodnou nemovitost. Až teď.

Spolu se svými startupy Leo vlastnil i síť softwarových a IT společností, k tomu navíc dohlížel na Benitovo rozsáhlé obchodní impérium. Měl pouze pár outletů, v nichž nabízel úzce specializované zboží spolu s odborným poradenstvím pro elitní skupinu

nadnárodních firem, podnikajících v lékařství, architektuře a inženýrství.

Místo, o které kdysi přišel jeho dědeček, se Leovi jevilo jako perfektní lokalita pro expanzi jeho společnosti.

Přímo to před sebou viděl. Přemítal, jak obchodní dům co nejlépe využije, aby odpovídal jeho smělym a ctižádostivým záměrům.

Všchno se tu bude muset změnit. Depresivně sešlé zařízení obchoďáku, dřevo a koberce ustoupí modernizaci. Zchátralý interiér možná kdysi měl svůj půvab, ovšem Leo si umiňoval, že jakmile místo získá, pustí se do práce. Měl neblahé tušení, že všechno je tu prolezlé vlhkostí, termity a postupující zkázou. Před očima viděl logo „Gallo“, nedůstojně se povalující na zemi u jeho nohou, a nový obchodní dům vstávající z popela jako bájný Fénix. Nemohl se dočkat.

Rozhlédl se, aby zjistil, kterou částí by měl začít, a pak ji spatřil.

Stála za jedním z pultů s kosmetikou a vyhlížela tu stejně nepatřičně jako ryba v knihkupectví. Navzdory skutečnosti, že byla obklopená všemožnými kelímky s předraženými krémy, očními stíny a tubami s barvičkami, pomocí nichž se ženy zkrášlovaly tak, že často vypadaly jako Indiáni na válečné stezce, ona sama na sobě neměla ani špetku mejkapu. Mračila se na řadu tmavočervených kelímků, naskládaných na skleněném pultu, a stále dokola je přemísťovala. Zdálo se, že s jejich uspořádáním pořád není spokojená. Byla přirozeně a oslnivě krásná a Leovi se nad tou čistotou až tajil dech.

Jeho libido se po tři týdny nacházelo v limbu. Právě před tou dobou se rozešel se svým posledním objevem. Jeho přítelkyně totiž začala dělat nárážky ohledně závazků, věrnosti a doživotní oddanosti. Teď se nadšeně probudilo k životu a dávalo mu to znát.

Leo byl svou reakcí tak zaskočený, že si neuvědomoval, že na dívku zírá jako nějaký nadržžený puberták. Vůbec se mu to nepodobalo, tím spíš, že dotyčná nebyla vůbec jeho typ.

Laciná uniforma s logem obchodního domu skrývala vysokou a hubenou postavu a z obličeje jí zářily velké oči s nevinným výrazem, který Lea vřdycky odpuzoval. Měla hladkou sametovou pleť barvy světlého karamelu, jako by se pravidelně opalovala, a vlasy, které připomínaly zralou pšenici protkanou vlčími máky, byly svázané do uzlu, z něhož místy unikaly neposlušné prameny. Byla prostě nádherná.

A ty oči...

Náhle dívka ustala v činnosti a vzhlédla.

Leo zjistil, že barva jejích očí je zelená a oslnivě čistá jako kousky skla, vyplaveného vlnami na pláž.

Leovým tělem projel blesk surového chtíce. Nikdy nic takového nezažil. Cítil, jak se jeho nástroj rozkoše prudce vztyčuje.

Měl tak silnou erekci, až to bylo bolestivě nepříjemné. Nenápadně si upravil kalhoty, aby snížil svírání, a s pohledem stále upřeným na dívku se na okamžik zasnul. Představil si, jak si ho její plná ústa berou a vtahují do svého vlhkého nitra. Pulzování mezi jeho nohama se zvýšilo nad únosnou mez. Uvědomil si, že jestli s tím okamžitě něco neudělá, jeho touha se zvrhne v zoufalství po bezprostředním uvolnění.

Vydal se k dívce, která na něj rovněž nepřestávala zírat, a pociťoval v sobě urputnost lovce, který svou kořist musí ulovit stůj co stůj. Nikdy žádnou ženu tolik nechtěl. Leo byl muž činu, a to i v oblasti sexu. Vřdycky dostal všechno, co chtěl. Ještě se mu nestalo, že by mu cokoliv uniklo.

Čím jí byl blíž, tím zřetelněji se mu jevila její krása. Mandlový tvar jejích očí byl podtržen hustými

temnými řasami, jejichž černá barva ostře kontrastovala s odstínem jejich mírně nazrzlých vlasů. Pootevřené rty měla smyslně plné a její tělo bylo...

Leův pohled sjel na beztvárovou přepásanou uniformu. Byla dostatečně odpuzující, jenže Leo byl muž s fantazií. Přemítal, jaká má pod ní dívka prsa, a co teprve, jak asi chutnají...

„Přejete si?“ Maddiino srdce bušilo jako kladivo, ale jinak se výtečně ovládala. Ačkoliv ji neznámý sjížděl obdivným pohledem, Maddie si zachovala profesionální zdvořilost a odstup.

Muž spatří dívku. Líbí se mu. Jde přímo na věc, protože mu mysl ovládne jediná myšlenka – dostat ji do postele.

Maddie byla na takové chování mužů zvyklá, ale nesnášela ho.

Nynější situace se však od předchozích lišila tím, že ji neznámý čímsi zaujal. Stačilo to k tomu, že neprodleně nezaktivovala všechny obranné mechanismy, jak to dělávala jindy.

Naopak. Navíc s hrůzou zjistila, že ji mezi stehny začalo sladce brnět. V očích se jí objevil zmatek.

„Zajímavá otázka,“ zamumlal muž a zastavil se přímo před ní.

Vypadal pobaveně.

„Hledáte mejkap?“ otázala se statečně Maddie. „Protože pokud ano, jste ve špatném oddělení. Dovolte, abych vás nasměrovala...“

Muž místo přímé odpovědi zvedl jeden z kelímků, které Maddie ještě před chvílí pořád dokola přerovnávala, a tázavě ho otáčel v prstech.

„A tohle snad mejkap není?“ zajímal se.

Maddie mu kelímek vzala z rukou a natočila ho tak, aby viděl na nálepku. „Tohle je noční regenerační krém, zvláště určený pro šedesátnice,“ odpověděla

křepce. I když se jí muž zdál přitažlivý, nemínila se kvůli němu nechat vykolejit. „Máte snad zájem?“

„Ale jistě,“ přitakal muž s nádechem ironie.

„Pokud ne, pak byste měl pravděpodobně jít do jiného oddělení, protože já nic jiného neprodávám,“ odsekla Maddie a založila si ruce na prsou. Věděla, že se červená, a stejně tak cítila, že její tělo má nepatřičné choutky. Ty si ovšem muselo nechat zajít, protože Maddie si dosud léčila rány z doby, kdy jim vyhověla, a dopadlo to naprosto katastrofálně. Ten chlap před ní vypadal až příliš dobře a byl plný arogance, která jí byla protivná.

„Ale to je hrozné nedorozumění,“ změnil muž tón. „Kdo říká, že *nemám zájem*?“ předl. „Rád bych ten předraž... ten krém koupil pro svou matku.“

„Aha,“ hlesla Maddie a zrudla ještě víc rozpaky z toho, že situaci špatně ohodnotila.

Dostala na sebe zlost. Zajímalo ji, jak to v obchodním domě chodí, proto si stoupla za pult. Jak teď ovšem zjistila, nebylo to tak jednoduché, jak si myslela.

Znovu ji napadlo, jestli dělá správně. Před víc jak třemi týdny obdržela vzrušující novinku, že je jedinou dědičkou obchoďáku a domu, plného rozličných tretek. To všechno jí odkázal dědeček, kterého nikdy neviděla a o němž ani nevěděla, že vůbec existuje.

Maddie se právě nacházela ve složitém životním období. Měla hluboko do kapsy, lízala si rány z bolestivého rozchodu a už několik let se pohybovala od ničeho k ničemu. Budoucnost se zdála ponurá a mrazivá, a najednou *bác!* Do klína jí spadlo nečekané dědictví, které jí ukázalo směr.

Do Irska dorazila s velkými plány. Hodlala dům s obchoďákem prodat a začít se věnovat tomu, po čem celý život toužila.

Vzdělávání.

Těšila se, že s penězi za prodej nenadálého dědictví

si bude moct konečně dovolit studia na univerzitě. Když její matka před čtyřmi lety onemocněla, Maddie musela studium přerušit, aby se o ni mohla starat. Díky dědictví se jí naskytla příležitost ve studiu pokračovat. Vybrala si umění a těšila se, že se nebude muset bát, že kvůli dluhům za vysokou skončí na ulici.

Byla pevně odhodlaná něco ze sebe udělat. Už se nemínila nechat vláčet osudem. Teď bude svůj osud řídit ona! Stanovila si cíl a toho se mínila držet stůj co stůj.

Stačil však jeden pohled na obchoďák a druhý na dům, aby pochopila, že to nebude tak snadné. Obě nemovitosti sice nabízely neobyčejné kouzlo, jinak byl ovšem zázrak, že ještě nikomu nespadly na hlavu. Maddie pochopila, že jejich prodej bude muset počkat, stejně jako plány na studium umění. Obchodní dům ji potřeboval, a ona ho nehodlala nechat ve štychu.

Právník Anthony Grey, který si s ní domluvil schůzku, jí to tři hodiny vymlouval. Přesvědčoval ji, že obchoďák mele z posledního a dům drží pohromadě jen díky břechťanu, který ho léty obrostl. Maddie mu s rukama na kolenou pozorně naslouchala, ale když skončil, informovala ho, že se v žádném případě nevzdá a pustí se do neprodlené záchrany obou nemovitostí, protože si to zaslouží.

Nejdřív bylo zapotřebí zjistit, kde jsou slabiny obchoďáku. Maddie se vloudila mezi personál, aby zjistila, jak zaměstnanci smýšlejí. Chtěla také poznat, co obchodní dům potřebuje, aby se zase postavil na nohy. Byla přesvědčená, že bude stačit jen pár týdnů, a všechno se vyřeší.

Optimismus byl vždycky její silnou stránkou a Maddie neměla v úmyslu se ho vzdát. Užívala si víry, že dobrá věc se nakonec podaří.

Tedy až dosud. Nyní snad poprvé zapochybovala,

že na to má. Toho arogantního krasavce špatně odhadla, a v duchu se za to pořádně peskovala. Přesto si na tvář přilípala úsměv a pohlédla muži přímo do těch nejúžasnějších tmavomodrých očí, jaké kdy viděla. Vypadalo to, že je bohatý a vlivný, i když měl na sobě momentálně jen seprané černé džínsy a polokošili.

V jeho pohodlném postoji byla ležérnost a sebevědomí, které rozhodně nebyly vlastní každému. Přímo si lebedil ve své kůži, zvyklý na to, že mu ostatní zobou z ruky. A to tělo...

Maddie znovu pocítila šimrání mezi nohama i svírání žaludku, ale obojí nemilosrdně zadusila.

„Vaše matka,“ začala a zamžourala na kelímek, „bude nadšená. Jedná se o hustý výživný krém, který účinně bojuje s vráskami.“

„Nálepku si dovedu přečíst sám,“ poznamenal hezoun drze.

„Omlouvám se, ale pracuju tu teprve krátce. Zatím jsem se ještě nestihla seznámit s veškerým sortimentem, který náš obchodní dům nabízí.“

„Copak nemáte vedoucího, který by vás zaučil? Není to snad náplň jeho práce?“

Muž se rozhlédl, jako by čekal, že se před ním zodpovědná osoba zčistajasna zjeví. Maddie připadalo, že se skutečně náramně baví. Bylo jí jasné, že je zvyklý, že mu ženy padají kolem krku. Fakt, že ona taková nebyla, ho zřejmě krapet vyvedlo z míry.

Hezoun se opřel dlaněmi o skleněný pult a Maddie neznatelně ucouvla.

„Zanedbání povinností,“ zamručel.

„Prosím?“

„Měla byste svému šéfovi říct, že na zákazníky to dělá špatný dojem, pokud prodavač nezná řádně své zboží,“ poučil ji neznámý.

Maddie ztuhla. „Ujišťuju vás,“ bránila se, „že všichni kromě mě znají své zboží naprosto perfektně.“

Já jsem tu nová, takže jsem se ještě nestačila zaučit. Jestli chcete, seženu vám někoho, kdo vám s vhodným krémem pro vaši matku poradí.“

„Dobrá,“ pronesl muž s náznakem lítosti v hlase. Jeho oči přitom ani na okamžik nespustily svou modř z Maddiiny tváře. „Prozradím vám tajemství. Lhal jsem, když jsem tvrdil, že ten krém chci pro svou matku. Matka zemřela, ještě když jsem byl malý.“ Hlas mu ještě víc posmutněl. „Vlastně jsem přišel velmi brzy o oba rodiče,“ dodal.

„To je mi hrozně líto.“

Maddie se dovedla vcítit do mužovy situace. Sama poměrně nedávno přišla o matku, ale kdyby ji ztratila už jako dítě... To si vůbec nedovedla představit. Otce nepoznala vlastně nikdy. Vzal do zaječích dřív, než se naučila chodit.

Důvod, co její matku přivedlo z Itálie na druhý konec světa, Maddie znala jen z velmi kusých vyprávění. Z nich pochopila, že se pohádala s otcem, Maddiiným dědečkem, ale proč k tomu došlo, to netušila. Vyrozuměla, že při ní padla spousta prudkých slov, která nešla vzít zpátky. Hrdost poté zabránila oběma stranám, aby jedna nebo druhá udělala první krok. Roztržku pak přikryl čas, který také způsobil, že smíření už nebylo možné.

Maddiina matka byla silná a praktická žena, stojící oběma nohama na zemi. Byla také pěkně paličatá... Musela se v Austrálii protloukat sama s malým dítětem, ale zvládla to. Maddie měla tušení, že dědeček musel alespoň částečně sledovat její stopu, ale neměla pro to důkazy. Někdy ji napadlo, že se svou dceru dokonce pokusil několikrát zkontaktovat, jenže ta měla svou hlavu. Bylo to přirozené. Rodiče ke svým dětem bývají smířlivější než děti k rodičům.

Z té vzpomínky se jí zamžily oči. Natáhla ruku a pohladila muže po zápěstí. Hned však ucukla,